

OMITUISIA
KAUHUTARINOITA

JUKKA
HALTTUNEN

Omituisia kaubutarinoita

Jukka Halttunen

OMITUISIA
KAUHUTARINOITA

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Jukka Halttunen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7574-5

Sisällys

13.....	7
ARIANA.....	173
KOILLISMAA.....	201
DEMONI.....	259
LOPUKSI.....	319

13

18:00–19:00

Käydessään peruskoulun ala-asteen ensimmäisiä luokkia alle 10-vuotiaana Sari oli viettänyt kesälomillaan aikaa isovanhempiansa maatilalla. Noista lapsuutensa ajoista hän muisti erityisen hyvin kirkkaat ja lämpimät kesäillat, joina hän oli usein istunut kesämekossaan puutarhakeinussa ja katsellut, usein jäätelötikku tai mehulasi kädessään, miten aurinko vajosi yhä alemmas kohti horisonttia ilmaa viilentäen ja varjoja pidentäen.

Hän muisti katselleensa taivaalle ja ihailleensa pilvien muodostamia kuvioita. Valojen ja värien vaihtelu pumpulinvalkeissa yläpilvissä erityisesti ilta-aikaan kuului kauneimpiin asioihin, mitä hän pikkutyttönsä tiesi. Kun maailmassa oli olemassa jotakin niin kaunista, ei ollut mitään syytä olla asennoitumatta elämään optimistisesti ja positiivisella uteliaisuudella.

Myöhemmällä iällä Sari oli katsellut taivaalle yhä harvemmin. Se johtui varmasti osittain siitä, että se taika, joka niin yksinkertaiseen arkiseen asiaan saattoi vielä lapsen silmissä sisältyä, ei pystynyt enää pitämään häntä samanlaisessa lumouksessa edes teini-ikäisenä saati aikuisena. Mutta Sarilla oli asialle toinenkin selitys.

Naiivin optimismin kariseminen ja korvautuminen aikuisen jos ei suorastaan pessimismillä niin ainakin jonkinasteisella kyynisyydellä oli johtanut siihen, että Sari katseli yhä harvemmin yläviistoon. Elämä ei ollutkaan osoittautunut niin kauniiksi kuin hän oli lapsena kuvitellut. Hartaimmatkaan toiveet eivät toteutuneet. Vastoinkäymisten täyteinen arki ohjasi katseen suunnan vähitellen ensin suoraan eteenpäin ja lopulta alaviistoon.

Sari ajatteli tämän muutoksen olevan yksi lapsen ja aikuisen keskeisistä eroista. Lapsi katsoo toiveikkaana ylöspäin ja näkee kesäisen iltataivaan värikkään kauneuden. Aikuinen katsoo elämän masentamana alaspäin nähden vain sen, mitä on maassa hänen edessään.

Nytkin Sarin katse harhaili pikemminkin hänen edessään vilistävässä soratien pinnassa ja rikkaruohojen täyteisellä pientareella kuin kau- niin sinisellä kesätaivaalla. Hän istui vaiteliaana ja omissa ajatuksis- saan, joskin silti hiljaa tyytyväisenä Mazda 626 -henkilöauton kuljet- tajan viereisellä etupenkillä. Autoa ohjasi Hanna, joka puhui juuri vilkkaasti siitä millaista tällä seudulla oli viettää kesiä.

Autossa oli melko kuuma, eikä tuuletin tuntunut yksin riittävän matkustamon tarpeeksi tehokkaaseen viilentämiseen. Molemmat etuikkunat olivat raollaan. Naisten hiukset hulmusivat ilmapirran vaikutuksesta. Ilmapirran tuoma viilennys oli tervetullutta. Vaikka kello oli jo kuusi iltapäivällä, ulkona oli yhä hyvin lämmintä.

Tätä nyt meneillään olevaa mökkimatkan aivan viimeistä vaihet- ta, pihaan asti vievää autokyytiä edeltänyt bussimatka oli sekin ollut Sarille hiostava kokemus. Päivällä lämpötila oli yltänyt melkein 30 asteeseen ja vielä nyt alkuillastakin oltiin hellerajan yläpuolella. Hel- singistä lähtiessä linja-autoaseman lämpömittari oli vilkuttanut luke- maa +29. Auringonpaistetta oli riittänyt silloin ja riitti edelleen. Vii- konlopuksi ei ollut luvassa lainkaan sadetta.

Hanna ja tämän mies Kari olivat omistaneet naisten määränpää- nä olevan kesämökin vasta melko vähän aikaa. Tämä oli heidän kol- mas kesänsä omalla mökillä. Sarille vierailu siellä oli ensimmäinen. Eteläisessä Espoossa asuva pariskunta oli valinnut mökkipaikkansa eri suunnalta kuin monet heidän tuttavansa. Näiden viettäessä kesi- ään lännessä Karjalohjalla tai Tammisaaressa, Hanna ja Kari olivat hankkineet oman kesäpaikkansa Keski-Suomesta vain kolmisenkym- mentä kilometriä Jyväskylältä etelään.

Hanna oli tutustunut Kariin lukiossa. Pari oli jatkanut seurustelua yliopistoaikoina päätyen lopulta naimisiin. Sari oli pitänyt yhteyttä Hannaan lukioaikojen jälkeen vain satunnaisesti. Viime vuosina suh- de oli pelkistynyt postikorttien vaihtamiseksi merkkipäivinä ja juhla- pyhinä. Sari muisti myös Karin kouluajoilta, jolloin kaikki kolme oli- vat käyneet samaa luokkaa. Siitä oli nyt kokonainen vuosikymmen.

Kuluvan vuoden kevättalvella entinen lukioluokka oli pitänyt ensimmäisen luokkakokouksensa. Paikalla oli ollut parikymmentä ihmistä kaikkiaan 33 kutsutusta siitäkin huolimatta, että illanvietto tietenkin pidettiin heidän koulupaikkakunnallaan, josta useimmat olivat muuttaneet jo aikoja sitten muualle.

Hanna ja Kari olivat aina olleet luokan ykköspari. Molemmat olivat jo kouluaikoina kuuluneet ainakin Sarin – ja varmaan monien muidenkin – silmissä luokan eliittiin: he olivat kauniita ja lahjakkaita ihmisiä keskitasoa selvästi varakkaammista perheistä. Kumpainenkin oli myös ollut kouluaikana sosiaalisesti erittäin suosittu.

Sari oli keskustellut luokkakokousiltana Hannan kanssa paljonkin eikä ollut yllättynyt siitä, että oli saanut tältä sittemmin kutsun parin kesämökille heinäkuun ensimmäiseksi viikonlopuksi. Luokkakokous oli ollut useimpien mukana olleiden mielestä kiva tilaisuus, ja se oli samalla ollut yksi niistä harvoista kerroista viime vuosina, jolloin Sari oli tuntenut kuuluvansa joukkoon. Oli kuin hän olisi löytänyt uudelleen oman klaaninsa, josta oli joutunut vuosiksi erilleen.

Kaikki paikalla olleet eivät varmaankaan olleet kokeneet tilaisuutta samalla tavoin kuin Sari. Parinkymmenen hengen kokoontumisissa joukon laitamille jää aina niitä, jotka joko viihtyvät paremmin pienemmissä porukoissa tai jotka väistämättä joutuvat niihin, syystä tai toisesta. Sari oli usein ollut yksi heistä, mutta ei sillä kertaa.

Hanna oli soittanut Sarille myöhemmin keväällä ja kertonut tälle päättäneensä kutsua luokan ”ydinjoukon” kesäbileisiin heinäkuun alussa.

”Kai sinä pääset myös mukaan?” hän oli kysynyt.

Sari oli ollut mielissään ja otettu siitä, että hänen tuloaan Hannan ja Karin mökille aidosti toivottiin. Sen kuuli Hannan äänensävyistä. Luonnollisesti juhliwaan joukkoon liittyminen oli sopinut Sarille hyvin. Hän oli jäänyt neljäksi viikoksi kesälomalle jo juhannuksena ja odottanut tuota keskikesän kohokohtaa siitä lähtien.

Hanna ei ollut kutsunut paikalle aivan kaikkia luokkakokouksessa mukana olleita, minkä hän oli maininnut jo puhelimesta. Ensinnäkin sopivimmaksi todettu viikonloppu oli kaksi viikkoa juhannuksen jälkeen ja siis kaikkein kiireisintä lomakautta. Monet eivät pääsisi paikalle jo siitäkin syystä, että olisivat omilla lomamatkoillaan jossakin muualla. Toiseksi vaikka kaikki olisivat päässeetkin paikalle, ei tilaa kaikkien majoittamiseen olisi ollut.

Ja oliko niillä joukon laitamille muutenkin jäävillä tyypeillä niin väliäkään?

”Mökki on kyllä tilava ja kaksikerroksinen, mutta ei sinne mahdu yöpymään kerralla kuin kymmenestä kahteentoista henkeä. Siinäkin on jo vähän sovittelamista”, Hanna oli sanonut heidän puhuessaan puhelimesta seuraavan kerran.

Se oli ollut joskus touko- ja kesäkuun vaihteessa. Oli satanut vettä, jonka rapina ikkunalaudoille oli säestänyt puhelinkeskustelua.

”Ja nyt meitä on sitten tulossa yksitoista henkeä, joten se sopii oikein mainiosti siihen haarukkaan”, Hanna oli jatkanut.

Seuraavaksi hän oli luetellut ulkomuistista kaikkien ilmoittautuneiden nimet. Mukaan lupautuneet olivat enimmäkseen mukavaa porukkaa; hän muisti keskustelleensa heistä useimpien kanssa maaliskuun luokkakouksessa. Läheskään kaikkia hän ei silti tuntenut kovin hyvin, vaikka heidät kouluajoilta muistikin.

Miehiä oli tulossa mökkeilemään naisia enemmän: heitä olisi paikalla kuusi, naisia vain viisi. Hanna ja Kari olivat luonnollisesti ainoa pari, mutta tuskin joukossa oli silti montakaan sinkkua Sarin lisäksi. Mitähän heidän puolisonsa ja seurustelukumppaninsa olivat mahtaneet sanoa siitä, että kumppani lähti yökylään perjantaista lauantaihin Suomen kesän ollessa kaikkein hehkeimmillään? Saria hymyilytti hänen miettiessään sitä puhelinkeskustelun jälkeen.

Hannan ja Karin kesämökki sijaitsi muutaman kilometrin mittaisen metsätaipaleen takana, Päijänteen rannalla Keski-Suomessa, Korpilahden kunnan alueella. Sari, jolla ei ollut autoa, oli saanut ohjeet jäädä bussista tietyllä pysäkillä jolta Hannan tai Karin oli määrä tulla noutamaan hänet. Sarin ei ollutkaan tarvinnut odotella kauan. Bussi ehti tuskin edes häipyä näkyvistä, kun sininen Mazda oli jo ilmaantunut pysäkillä hyväntuulinen Hanna ohjaajan paikalla.

Kahden ensimmäisen lomaviikkonsa aikana Sari oli ollut paljon kaupungissa. Aivan aluksi hän oli käynyt Raumalla katsomassa äitiään, mutta ei ollut kestänyt tämän seuraa kolmea päivää kauemmin. Hän oli alkanut tuntea itsensä jälleen epätäydelliseksi, vähäpätöiseksi ja keskenkasvuiseksi, aivan kuten lapsena. Oli ollut parempi lähteä pois kuin jäädä äidin psyykkattavaksi yhtään pidemmäksi aikaa.

Kesäinen Helsinki oli siitä eteenpäin tuntunut aivan riittävän mukavalta paikalta viettää lomapäiviä. Aamuisin hän oli usein kävellyt Hakaniemen torille nauttimaan kahvit. Illat olivat olleet lämpimiä ja aikaa oli pystynyt viettämään terassilla istuen, usein jälleen kahvia

juoden, leivonnaisia tai jäätelöä syöden ja hyvään romaaniin syventyneenä.

Sari oli viettänyt parin viime viikon aikana niin paljon aikaa itseksensä, että hän odotti jo senkin takia positiivisella mielellä alkamassa olevaa iltaa, jolloin hänen ympärillään olisi paljon ihmisiä. Ohjelmassa ei olisi mitään kovin poikkeuksellista tai tavatonta: tarkoitus oli olla ulkona, seurustella, grillata, saunoa, juoda olutta ja siideriä sekä nauttia kesästä.

Ajatus juhlien jälkeisestä ajasta, loman päättymisestä ja töihin paluusta ei juuri nyt tuntunut houkuttelevalta. Sari oli aina ollut hyvä numeroiden kanssa ja pitänyt kaupallisen koulutuksen hankkimista lukion jälkeen luontevana vaihtoehtona. Muutama vuosi ison yrityksen talousosastolla oli saanut hänet toisinaan pohtimaan, oliko hän sittenkin tehnyt väärän valinnan.

”Ai niin, hei”, Hanna havahtutti Sarin tämän ajatuksista vaihtaen samalla pienemmälle vaihteelle.

Tie oli kaventunut kovasti. Alkoi näyttää siltä, että pian oltaisiin perillä. Renkaiden alla oli nyt selvästi pehmeämpää maata kuin päätien lähellä oli ollut, ja tien keskiosa autonrenkaiden jättämien urien välissä kasvoi ruohoa.

”En tainnut muistaa kertoa sinulle, että meitä onkin tänä iltana paikalla kaksitoista henkeä.”

Sarin ajatukset loman päättymisestä hälvenivät sen tien. Hän kääntyi katsomaan Hannaa uteliaana.

”Kuka päätti vielä tulla mukaan?”

”Ei kukaan niistä, jotka olivat mukana luokkakokouksessa”, Hanna vastasi.

Auto huojahti ylittäessään ison juurakon.

”Muistat varmaan Mikon?”

Sari muisti kyllä, mutta ei sanonut mitään. Mikko oli ollut yksi luokan kaikkein mukavimmista pojista: sosiaalinen, hyvännäköinen, hyvätapainen. Sarilla oli silti erittäin ristiriitaiset tunteet Mikkoon liittyviä muistikuviaan kohtaan. Hän oli yksi niistä harvoista, jotka olivat saaneet nähdä vilahduksen siitä, mitä Mikon sympaattisen ulkokuoren alla piili.

”Kari on ollut jonkin verran tekemisissä Mikon kanssa ja olihan hänet totta kai kutsuttu silloin maaliskuussakin mukaan, mutta hän ei päässyt jonkun työesteen takia. Nyt Kari sitten ehdotti, että kut-

sutaan hänet tänne. Ajankohta sopi Mikolle tällä kertaa hyvin ja hän on luvannut tulla.”

”No... sehän on oikein mukavaa”, Sari sai sanottua.

Se ei kuulostanut kunnolliselta vastaukselta, mutta juuri sillä hetkellä hän ei keksinyt muutakaan.

”No älä nyt tuolla lailla innostu”, Hanna nauroi.

”Mikkohan oli tosi kiva poika silloin lukioaikana. Jännää nähdä, miltä hän näyttää nykyään ja mitä hänelle kuuluu”, hän jatkoi aidosti kiinnostuneella äänellä.

Sari, joka oli ollut lukiossa toivottoman ihastunut Mikkoon, ei ollut lainkaan varma siitä pitkö hänen olla innostunut. Ehkä Mikko olisi nyt aikuisempi kuin silloin? Ehkä hän olisi edelleen vapaa? Jos olisi, olisiko se hyvä vai huono asia?

Auto kaarsi lähelle suuren hirsimökin seinustaa. Aivan pihalle asti ei pystynyt ajamaan, mutta autoille varatulta alueelta saattoi silti erottaa mitä siellä oli. Pihan toiselta puolen erottui viehättävä järvimaisema. Päijänteen ranta oli vain muutaman kymmenen metrin etäisyydellä mökkirakennuksesta.

Lähempänä rantaviivaa näkyi tästä suunnasta katsoen lehtipuiden katveeseen pystytetty perisuomalainen rantasauna. Puita, istutuksia ja muuta kasvillisuutta oli pihapiirissä jonkin verran, mutta oli selvää että aluetta oli raivattu paljon. Aurinko paistoi koivunlatvojen läpi. Myös ajomatalla tietä olivat reunustaneet enimmäkseen lehtipuut.

”Tällainen tämä on”, Hanna sanoi naisten noustua autosta.

Hänen äänensävystään saattoi aistia hiukan ylpeyttä. Sari venytteli jäseniään ja katseli muita tulotien reunoille sekä mökin päätyyn tasatulle alueelle pysäköityjä autoja.

”Me ollaan nyt Päijänteen läntisellä rannalla, joten ilta-aurinko paistaa tuolta mökin takaa. Aamuaurinko paistaa järveltä. Piha-alue oli enimmäkseen tällainen jo silloin kun kaupat tehtiin. Mökin ympäriltä me ollaan sittemmin raivattu jonkin verran risukkoa ja saunan luota samoin.”

Sari katseli ympärilleen. Mökin ja saunan lisäksi hän näki vasemmalla kaksi pientä rakennusta, jotka olivat luultavasti varastotiloja. Kauempana etuoikealla häämötti jokin muu piharakennus. Keskellä pihaa oli tasainen alue, jonka laidalla seisoi grillikatot, suuri ruokapöytä ja sen ympärillä tusinan verran tuoleja. Pihan toisella reunalla

seisoi kookas puinen teline, jonka keskelle oli ripustettu tikkataulu. Kesämökkien vakiovaruste.

”Ovatko kaikki muut jo tulleet?” kysyi Sari.

”Silloin kun lähdin hakemaan sinua, miehistä neljä oli vielä tule-matta. Yksi heistä oli juuri Mikko. Tuohon on nyt tullut muutama auto lisää, ne ovat varmaan heidän. Voi hyvin olla, että kaikki ovat nyt paikalla. Otetaan laukut takaluukusta laukut ja mennään katso-maan.”

Hannan avatessa autonsa tavarasäiliötä hänen mielessään pyörivät samanlaiset ajatukset kuin usein ennenkin Sarin läsnäollessa. Jo kou-luaikana hän oli kiinnittänyt huomiota siihen, miten usein tämä tun-tui hiukan poissaolevalta. Kiva ihminen, joka ei kuitenkaan koskaan ollut riittävän aktiivinen ja ulospäin suuntaunut voidakseen menes-tyä. Hänestä tuntui puuttuvan draivia ja energisyyttä, eli juuri niitä piirteitä joita Hanna itse piti parhaina ominaisuuksinaan.

Jo lukioaikana Hanna oli luokitellut Sarin hiirulaiseksi, joka tulisi aina olemaan hiukan syrjässä: yksi niistä vaiteliaista hahmoista, jotka seisovat kaikkien joukkojen laitamilla. Se harmitti häntä hiukan, sillä hän aidosti piti Sarista. Hän ei silti läheskään aina ymmärtänyt tätä. Miksi niin miellyttävä ja ilmiselvästi älykäs ihminen ikään kuin tar-koituksella alisuoriutui elämänsä niin monilla osa-alueilla?

Hanna oli päättänyt lopulta olettamaan, että liika vaatimattomuus vain yksinkertaisesti kuului Sarin perusluonteeseen. Tämä varmasti pärjäisi elämässä, mutta ei hänestä tulisi koskaan todellista menesty-jää. Toisin kuin Hannasta itsestään.

Toivottavasti Sari pystyisi säilyttämään työpaikkansa, sillä lama teki uuden saamisesta vaikeaa etenkin sellaiselle ihmiselle, josta näki hetkessä, ettei häntä ajanut todellinen tarve menestyä. Työhönottajat huomaisivat sen heti.

Kun Sari kumartui nostamaan laukkujaan auton perästä, hänen lyhyiksi leikatut hiuksensa heilahtivat hänen päänsä sivuille tavalla, joka toi Hannan mieleen siivousmopin. Eikö tuolle naiselle itselleen tule koskaan mieleen, että hän voisi yrittää laittaa hiuksiaan jotenkin muutenkin kuin pelkästään harjaamalla ne taakse ja sivuille?

Sitten ärsytyksenpuuska meni ohitse yhtä nopeasti kuin se oli tullutkin, ja Hanna hymyili ystävälleen tämän kohdatessa jälleen hänen katseensa, käsilaukku toisessa ja pienehkö matkalaukku toisessa kädessä. Sari oli kaikin puolin hyvä tyyppi ja hän nyt vain oli sellainen kuin oli. Olikohan hänellä ollut koskaan miestä? Ainakaan hän ei ollut koskaan maininnut mitään poikaystävästä niinä harvoina kertoina, joina he olivat olleet yhteydessä.

Hanna itse oli ihastunut Kariin heti lukion ensimmäisellä luokalla. Erityisen hyvin hän muisti matematiikan tunnit, joiden ajaksi kohtalo oli (onneksi) heittänyt heidät vierekkäisiin pulpetteihin. Tuolloin hän oli monet kerrat vilkuillut salaa komeaa poikaa toivoen, että tämä tekisi jonkinlaisen aloitteen. Hän itse yritti tyylikkäästi vihjata toivovansa sellaista. Tai, no, kaikella sillä tyylikkyydellä johon korviaan myöten ihastunut teinityttö kykenee.

Lukion alkaessa Hanna oli ollut 16-vuotias ja hänellä oli ollut jonkin verran kokemuksia pojista, mukaan lukien seksi näiden kanssa, niin haparoivaa ja epävarmaa kuin se tuossa iässä olikin.

Muut pojat olivat kuitenkin unohtuneet sen jälkeen kun hän oli iskenyt silmänsä Kariin. Vihjailut, pienet kiusoitteleet ja flirttailevat hymyt olivat lopulta johtaneet siihen, että Kari oli alkanut jutella hänelle ja vaikka poika oli ensin vaikuttanut vähemmän kiinnostuneelta kuin Hanna olisi toivonut, heidän seurustelunsa oli lopulta alkanut eräistä lokakuussa pidetyistä kotibileistä. Kiertelyä ja kaartelua oli siis lopulta kestänyt vain noin parin kuukauden verran, vaikka se olikin silloin tuntunut pidemmältä ajalta.

Nyt tuosta ajasta oli kulunut kohta 13 vuotta. Hanna oli edelleen saman pojan kanssa, josta oli tällä välin tullut hänen aviomiehensä, eikä häntä kaduttanut mikään. Mutta pieni epäily hiipi silti ajoittain mieleen...

Ne seurustelukokemukset, jotka hänellä oli ollut ennen Karia, olivat olleet pelkkiä teini-ihastuksia. Aitoa rakkaussuhdetta hänellä ei ollut koskaan ollut kenenkään muun kanssa. Oliko hän aikanaan ihan varmasti osannut poimia parhaan tarjokkaan 16-vuotiaan elämäkokemuksella?

Karissa ei elämänkumppanina ollut koskaan ollut suuria vikoja. Miehellä oli aina ollut vahva itsetunto, eikä hän ollut siksi kokenut jäävänsä kakkoseksi vahvan ja kunnianhimoisen naisen rinnalla. Niin ei ollut käynyt edes silloin, kun Hanna oli sanonut Karille haluavan-

Kaksitoista nuorta aikuista viettää kesää suomalaisella järvenranta-
mökillä tietämättä murhanhimoisen kutsumattoman vieraan lähestyvän
heitä. Viikonlopun vietto megatähdeksi kasvaneen naislaulajan
luksushuvilalla saa ylluonnollisen käänteisen öisen ukkosmyrskyn
aikana. Koillismaalla patikoiva kolmen aikuisen pariskunnan ryhmä
törmää syrjäiseen maatalaan ja siellä asuvaan äärimmäiseen pahuuteen.
Perheenjäsenensä traagisesti menettänyt nainen löytää keinon päästä
uudelleen yhteyteen näiden kanssa.

Neljän kalmanhajuisen kauhutarinan kokoelma poimii vaikutteita 1970-
ja 1980-lukujen etupäässä amerikkalaisen splatter-kauhuelokuvan
perinteestä, soveltaen niille tyypillisiä asetelmia myös suomalaiseen
ympäristöön.

BoD

9

789528

075745